

záchranná stanica
OROL
RICHARD

Zuzana Štelbaská
Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Záchranná stanica: Orol Richard

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská
Záchranná stanica: Orol Richard – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**OROL
RICHARD**

záchranná stanica

OROL RICHARD

podľa skutočnej udalosti

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Nudné ráno

Lula sa pozrela von oknom a skoro jej oči vypadli. Zem bola znova pocukrovaná jemným snehom a na oknách detskej izby sa vytvorila námraza.

„Milé počasie, tebe asi fakt dosť hrabe,“ zahundrala.

Bol koniec apríla, dokonca aj veľkonočné prázdniny už boli len dávnou spomienkou, a predsa sa zima nie a nie zo Zázrivej odpratať.

„Komu hrabe?“ počúchal si oči Lulin mladší brat Tomi, ktorého zobudilo sestrino šomranie.

„Zase nasnežilo, no chápeš to?“ vzdychla si Lula. „Minulý týždeň som dávala do vázy narcisy zo záhrady a teraz mám znova vyťahovať snehule?“

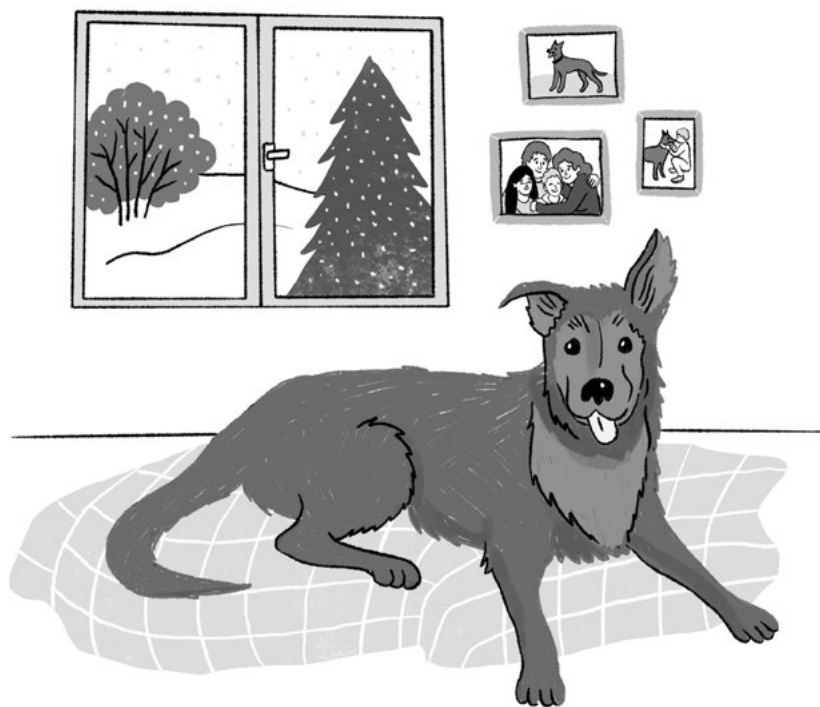
„Koho to trápi...“ šplechol Tomi, prevrátil sa na druhý bok, a aby sa celkom neprebral, prehodil si perinu cez hlavu, čím sa znovu ponoril do tmy a zaspal.

Lula nad bratom len prevrátila oči. Vedela, že ona už nezaspí, a tak radšej vyhrabala zo skrine hrubé ponožky a huňatú mikinu a zišla do kuchyne.

Na Záchrannej stanici v Zázrivej, kde obe deti bývali s rodičmi, ktorí boli zároveň správcami stanice, sa dni zvyčajne začínali veľmi skoro. Otec Maco a mama Andrea mali plné ruky práce s divými zvieratami, ktoré sa do stanice dostali po nejakom úraze a bolo treba sa o ne postarať. No mali tu tiež množstvo stratených či podvyživených mláďat a k tým musela Andrea vstávať aj niekoľkokrát v noci, aby ich ošetrila a nakrmila. Preto Lulu nijako zvlášť neprekvapilo, keď v kuchyni rodičov našla. Iba Akim, ich belgický ovčiak, sa nevyberane rozťahoval na kuchynskej pohovke.

„Ty si tu vylihuješ ako nejaký maharadža,“ uškrnula sa Lula nad psom, ktorý ležal vyvalený na bruchu a ani sa neunúval vstať, aby ju pozdravil. Iba rozťahol papuľu, vyplazil na Lulu jazyk a na pozdrav jemne zavrtel chvostom.

„Vieš, že sa ti ani nečudujem, že nie si vonku?“ prihovárala sa mu Lula. „Komu by sa chcelo liezť do zimy, keď ešte včera sme mali krásne jarné

slniečko. A teraz toto...” frkla smerom k oknu, za ktorým sa belela zimná krajina.

Stále rozospatá Lula otvorila chladničku a zízala do nej, akoby čakala, že sa maslo so syrom a s paradajkami zdvihnú a začnú tancovať.

Do kuchyne vošla mama, a keď zbadala, že Lula nehybne hľadá do chladničky, naklonila sa k nej a rázne sa spýtala: „Čo dnes dávajú?“

„MOJENERVYMAMIČKADUŠIČKAPOMOC!!!“ vykričla Lula, ktorá od ľaku skoro vyskočila z kože. „Chceš sa pripraviť o dieťa?“ objala mamu so smiechom, keď si uvedomila, čo sa vlastne stalo.

„Dobré ráno!“ stískala ju mama. „Vstala si veľmi skoro, ešte si mohla spať. Veď je sobota,“ pohladila ju po rozpustených vlasoch.

„Hej, viem,“ vzdychla si Lula. „Ale už som hore. Aspoň vám trochu pomôžem. Kde je oco? Stalo sa niečo v noci?“

Mama sa vystrela, zrazila päty k sebe, ruky pritisla k bokom a spustila ako nejaký vojak: „Poslušne hlásim, že v noci sa nič nestalo, okrem toho, že zase nasnežilo a tvoj otec práve kými prasa a sliepky!“

Nato sa obe rozosmiali a Lula konečne vybrala z chladničky vajíčka, z ktorých pre seba, mamu aj oca urobila skvelú omeletu.

„Načo nám je toľko snehu?“ frflala Lula aj po raňajkách, keď s mamou do vedier nakladali potravu pre rôzne zvieratá, ktoré sa u nich práve zotavovali.

„Je bláznivý apríl,“ pokrčila mama plecami. „Čo sa dá robiť. Príroda si povedala, že potrebujeme

sneh, tak šup, vybrala lopatu a zopár kôp nám ešte nasypala.“

„Ja už by som taaak veľmi chcela jar a hlavne leto!“ zasnívala sa Lula. „Šla by som sa kúpať alebo by som len tak ležala a nič neriešila a nebola by škola a...“

„... a to všetko budeš mať,“ skočila jej do reči mama Andrea, „len treba ešte chvíľu vydržať. Teraz buď hlavne rada, že sa nič vážne nedeje. Také rána, keď máme na všetko čas a pokoj, sú u nás vzácne.“

„Veď hej... nuda je vlastne niekedy dosť super,“ vzdychla si Lula sťažka a do gumených čižiem si s námahou znova napchala plyšové zimné vložky, aby jej pri kŕmení zvierat neomrzli nohy.

Na dvore stretla Maca, ktorý bol nielen jej otcom a správcom Záchrannej stanice v Zázrivej, ale aj nadšeným milovníkom prírody a najlepším znalcom divokých zvierat široko-ďaleko.

„Vidiš, ako ten čas letí,“ volal na ňu od sliepok. „Ešte len teraz bola Veľká noc a už zase máme Vianoce!“

„Ha-ha,“ zahučala Lula ironicky. „Veľmi vtipné,“ dodala a noha v gumenej čižme sa jej na čerstvom snehu šmykla tak, že s plnými vedrami granúl urobila piruetu a skončila na zadku.

„HA-HA!“ ukázal na ňu Maco. „Už máš aspoň naozajstný dôvod, na čo sa môžeš sťažovať.“

Lula druhýkrát prevrátila oči. Maco k nej zbehol, podal jej ruku a pomohol jej vstať.

„No dobre,“ vzdychla si Lula, „ak teda ešte musí byť sneh, tak nech je. Ale nech ma aspoň milá pani Príroda nehádže o zem!“

„Aspoň máš zážitok aj v také ráno, keď sa na našej stanici nič výnimočné nedeje a môžeme pokojne a bez naháňania všetkých nakrmiť a skontrolovať,“ vyhlásil Maco rovnako ako pred chvíľou mama Andrea.

Akurát, že len čo to dopovedal, vo vrecku mu cinkol mobil.

„A už je to tu!“ Lule zasvietili oči.

Oživená fotopasca

„Ja asi zle vidím,“ žmúril Maco na čosi, čo mu práve pristálo v mobile. „Pozri sa na to a povedz mi, čo tam vidíš ty,“ strčil mobil Lule pod nos.

Lula potrebovala niekoľko sekúnd, aby si uvedomila, na čo sa vlastne pozerá. A potom jej to došlo. „To je tvoja fotopasca?“ spýtala sa prekvapene.

„No, vyzerá to tak, namojveru!“ nechápal Maco a posunul telefón do takého uhla, aby doň mohli pozeráť obaja.

Na displeji bolo vidieť čiernobielu fotku so stromami na okraji lesa a medzi nimi sa jasne črtala postava muža. Na chrbte mal ruksak a okolo pleca prehodené dlhé lano niekoľkokrát stočené do veľkého O.

„Ty ho poznáš?“ spýtala sa Lula.

„V živote som ho nevidel. Netuším, kto to je, ale musím tam okamžite letieť.“

„Idem s tebou!“ Lula pustila vedrá z rúk, ale Maco ju hneď zastavil.

„Ani náhodou! Môže to byť nebezpečné. Budem volať políciu a obvolám strážcov. Ty pomôž mame so zvieratami!“

Maco dal Lule rýchlu pusku na čelo, ani sa neprezul z gumákov, len vbehol do domu, aby schmatol doklady, a o sekundu už letel k autu.

Lula tiež na nič nečakala. Rozbehla sa smerom na kopec k mame, aby jej povedala, čo sa práve stalo.

„Určite to bola fotka z Macovej fotopasce?“ čudovala sa mama Andrea.

„Áno! Videla som to na vlastné oči! Smerom k hniezdam kráčal nejaký chlap s ruksakom a lanom!“ dychčala po rýchlom behu hore kopcom Lula.

„Toto sa nestalo už riadne dlho,“ premýšľala mama. „Hádam pätnásť rokov, možno aj viac. Celý čas sa Maco o tú fotopascu stará, čistí objektív, dokonca ju už vymenil za novší model. A rovnako

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Záchranná stanica: Orol Richard***

.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.